

عنوان مقاله:

طراحی سبز در معماری

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی شهرسازی، مدیریت شهری و توسعه پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

رامین رضایی - کارشناس ارشد شهرسازی، دانشگاه گنجینه هنر و معماری کرمانشاه.

میثم غضنفری - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری و منطقی، دانشگاه آزاد قزوین

خلاصه مقاله:

فضاهای باز و سبز شهری، اغلب فاقد ارزشهای مستقیم اقتصادی به نظر میرسند، گسترش ساخت و سازهایی که در کوتاهمدت منفعت کلان تری را در سرمایه گذاری خواهد داشت، باعث بالا رفتن میزان استفاده از زمین در خدمت منافع اقتصادی کوتاه مدت شده است و گسترش فضاهای سبز شهری در مقایسه با سایر سرمایه گذاری ها، از حمایت مالی کمتری برخوردار است. این معضل هم در کشورهای توسعه یافته و هم در کشورهای در حال توسعه به خصوص در مراکز شهرها وجود دارد. تعهدات کشورهای توسعه یافته به موافقت نامه ها و منشورهای زیست محیطی، همچنین فشار افکار عمومی که دید آگاهانهتری به مسائل زیست محیطی دارند، ایجادگر انگیزه ای برای شناسایی راه حل های نوینی در راستای توسعه ی فضای سبز شهری شده است. معماری سبز یکی از رویکردهای نوین معماری و شهرسازی و برخاسته از مفاهیم توسعه ی پایدار شهری است که از آن میتوان در جهت افزایش سرانه فضای سبز، ارتقای کیفیت محیط زیست و توسعه پایدار شهری بهره برد. استفاده کاربردی از معماری سبز می تواند به عنوان امکان بهره برداری بهینه از زمینهای شهری قلمداد شود. نوشته حاضر به بررسی خصوصیات زیست محیطی، اقتصادی و اجتماعی این نوع از معماری در توسعه پایدار شهری پرداخته و دستاوردهایی را جهت استفاده کاربردی در شهرهایی که افزایش بهای زمین و کمبود فضای باز و سبز شهری خصوصاً در مراکز شهرها و مناطق پر تراکم، تبدیل به پدیده و چالش مدیریت شهری شده است ارائه میکند و در نهایت با برآورده شدن این اهداف زمینه توسعه پایدار شهری تحقق پیدا کند

کلمات کلیدی:

انسان و طبیعت، فضای سبز، معماری پایدار، شهرسازی انسانگرا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/360805>

